

Arrest

nr. 230 603 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 DILBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 november 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 184 291 van 23 maart 2017 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 22 augustus 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 19 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.6. Op 30 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 22 maart 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. Op 27 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 209 123 van 10 september 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.

1.10. Op 8 november 2018 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.11. Op 17 januari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.12. Op 31 januari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.13. Op 5 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag vermeld in punt 1.11.

1.14. Bij arrest nr. 224 046 van 17 juli 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.12.

1.15. Op 26 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.16. Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart geen partner en kinderen te hebben in België. Hij verklaart tevens geen familie te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn moeder, twee zussen en broer nog in Afghanistan te hebben. In die zin vormt een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verblijft bij een gastgezin in België. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes gastgezin kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen.

Een repatriëring naar Afghanistan vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart dat hij Hepatitis B heeft. Hij toont echter niet aan dat deze medische problemen hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien werd zijn medische regularisatieaanvraag op 5.02.2019 geweigerd, waarin werd gesteld dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem ter kennis werd gegeven via aangetekend schrijven op 29.09.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen

ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende vier verzoeken tot internationale bescherming in, namelijk op 3.11.2015, 22.08.2017, 22.03.2018 en op

8.11.2018. Deze werden allen geweigerd. Ook betrokkenes medische regularisatieaanvraag werd geweigerd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de

volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem ter kennis werd gegeven via aangetekend schrijven op 29.09.2019. Deze vorige

beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen

ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende vier verzoeken tot internationale bescherming in, namelijk op 3.11.2015, 22.08.2017, 22.03.2018 en op 8.11.2018. Deze werden allen geweigerd. Ook betrokkene's medische regularisatie-aanvraag werd geweigerd.

Betrokkene diende vier verzoeken tot internationale bescherming in, namelijk op 3.11.2015, 22.08.2017, 22.03.2018 en op 8.11.2018. Deze werden allen geweigerd door het CGVS. Betrokkene's eerste, derde en vierde verzoek werden tevens door de RVV verworpen. Ook betrokkene's medische regularisatieaanvraag werd geweigerd op 5.02.2019.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart sinds 2015 in België te zijn. Hij verklaart dat hij veel problemen heeft in zijn eigen land. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat het er niet veilig is.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken tot internationale bescherming. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij Hepatitis B heeft. Hij toont echter niet aan dat deze medische problemen hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien werd zijn medische regularisatieaanvraag op 5.02.2019 geweigerd, waarin werd gesteld dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding"

1.17. Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij is gericht tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel

Zoals uiteengezet in het feitenrelaas, wordt niet getwijfeld aan verzoekers nationaliteit, (jonge) leeftijd, etnisch Hazara-origine en afkomst uit Kaboel (stad).

Een rapport van EASO van juni 2019 analyseert de veiligheidssituatie in Kaboel stad als volgt (eigen onderlijning):

"Kabul is the capital of Afghanistan. It is reported that the city, which before 2001 counted 12 wards, expanded to 22 wards as a result of its significant demographic growth and horizontal expansion. Its population is officially reported to be 4 117 414. Kabul city hosts an airport, which is served by international and domestic passenger flights.

The Taliban as well as the ISKP are active in the provincial capital. According to LWJ, the capital city is considered as under government control or undetermined.

Because of frequent high-profile attacks in the city throughout 2017, the Afghan government announced in August 2017 the development of a new security plan for Kabul, called the 'Green Belt'. Moreover, a special unit within the Afghan police called the Crisis Response Unit was created, in order to prevent and respond to attacks.

According to GIM, 288 incidents related to insurgents were reported in the period of January 2018 – February 2019 (average of 4.8 incidents per week).

The picture of conflict in Kabul City is characterised by asymmetric tactical warfare, with suicide bombers and IEDs as weapons of attack. The attacks mainly targeted civilians, including the civilian government administration, places of worship, education facilities, election-related sites and other 'soft' targets.

Examples of incidents include several complex attacks by the ISKP, killing and injuring civilians, especially the Shia population; for example, an attack on a voter registration centre in the Hazara-dominated neighbourhood of Dasht-e-Barchi and a suicide attack near the Karte Sakhi shrine, where hundreds, many of them Shia, had gathered to celebrate the start of Nowruz, the New Year festivity. The Taliban also carried out attacks in the provincial capital throughout 2018, killing and wounding civilians.

The most prominent security incident occurred in late January 2018, when a van painted to look like an ambulance exploded outside of a government compound, killing 114 civilians and wounding 229 civilians. The Taliban also carried out an attack on the Intercontinental Hotel, as well as attacks on polling centres.

UNAMA documented 1 686 civilian casualties (554 deaths and 1 132 injured) from suicide and complex attacks in the city in 2018, representing 41 civilian victims of such attacks per 100 000 inhabitants. This is an increase of 5 % compared to 2017. Between 16 November 2018 and 7 February 2019, suicide attacks in Afghanistan overall decreased by 61 %, compared with the same period the year before, which, according to the UN Secretary General may reflect successful interdiction efforts by security forces in the cities of Kabul and Jalalabad.

No displacement from the capital was recorded in the period 1 January 2018 – 28 February 2019, however 10 430 persons were displaced to the city. The IDPs arriving and residing in Kabul add pressure on the community, basic services and social infrastructure, strongly affecting the absorption capacity of the city.

UNOCHA places the capital of Kabul in the highest category of conflict severity.

Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.

Hoewel er sprake is van willekeurig geweld in zowel Kaboel stad als provincie, beschouwt het EASO de intensiteit ervan als onvoldoende om op zich in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. In combinatie met andere persoonlijke elementen van kwetsbaarheid, kan een terugkeer naar Kaboel wel degelijk een reëel risico in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Persoonlijke elementen van kwetsbaarheid

° Vooreerst werd bij verzoeker recentelijk hepatitis B vastgesteld. In het medisch dossier (stuk 2) valt te lezen dat de ziekte momenteel nog in volle ontwikkeling is. Momenteel zit verzoeker in de immuun tolerante fase en is antivirale therapie niet geïndiceerd. De kans bestaat echter dat de ziekte zich ontwikkelt tot chronische hepatitis B (meestal met zeer hoge virale lading). Om die reden, zo valt te lezen in het verslag van Dr. Stefan BOURGEOIS, gastro-enteroloog/hepatoloog, is een correcte hepatologische follow-up strikt geïndiceerd met controle van bloed om de zes maanden en een beeldvorming van de lever jaarlijks.

Hoewel een medicamenteuze behandeling momenteel dus niet noodzakelijk is, dient verzoeker kort opgevolgd te worden om de evolutie van de ziekte te kunnen vaststellen. Verzoeker behoeft momenteel dus reeds specialistische opvolging door een hepatoloog. Het risico bij gebreke daaraan is evident: de ziekte ontwikkelt zich verder tot een chronische hepatitis B, die zonder – levenslange - medicamenteuze opvolging (zie standaard medisch getuigschrift dd. 25-10-2019) - evolueert naar een cirrose en HCC (hepatocellulair carcinoom – een kwaadaardig levergezwel).

Het rapport van EASO van juni 2019 weerhoudt een aantal specifieke profielen die in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus, waaronder: mensen met een ernstige medische aandoening.

“This profile refers to people with disabilities, including mental disabilities, as well as those who have severe medical issues, including for example people with HIV, mental health issues, medical issues related to drug addiction, etc. COI summary The Afghan government lacks funds to operate and sustain its healthcare facilities; and hospitals, especially outside the cities, are in general unable to provide adequate care and common medications. Besides public healthcare facilities, there is also a widely used but very expensive private sector [Key socio-economic indicators 2017, 2.6.2]. There is one dedicated mental health hospital in the country, and mental health clinics in all provinces. Yet, the country still suffers from lack of trained professionals [Key socio-economic indicators 2017, 2.6.5]. In Afghanistan, people with mental and physical disabilities are often stigmatised. Their condition is at times considered to have been caused by an “offence against God”. Mistreatment of those people by society and/or by their families has occurred. Women, displaced persons and returned migrants with mental health issues are particularly vulnerable. There is also lack of appropriate infrastructure that covers the needs of people with disabilities. The existing structures are largely concentrated in a few urban centres [UNHCR Eligibility Guidelines, p.65;21 Key socio-economic indicators 2017, 2.6.5].

Risk analysis

The lack of personnel and adequate infrastructure to appropriately address the needs of people with (severe) medical issues would not meet the requirement that an actor of persecution or serious harm is identified in accordance with Article 6 QD, unless the individual is intentionally deprived of healthcare.²² In the case of persons living with mental and physical disabilities, the individual assessment whether or not discrimination and mistreatment by society and/or by the family could amount to persecution should take into account the severity and/or repetitiveness of the acts or whether they occur as an accumulation of various measures. Not all individuals under this profile would face the level of risk required to establish well-founded fear of persecution. The individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: nature and visibility of the mental or physical disability, negative perception by the family, etc.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that the persecution of persons living with noticeable mental or physical disabilities could be for reasons of membership of a particular social group, defined by an innate characteristic and distinct identity linked to their stigmatisation by the surrounding society. »

Er zijn onvoldoende garanties om aan te nemen dat verzoeker in Kaboel toegang zal hebben tot de specialistische zorgen, die hij behoeft. Hoewel dergelijk profiel dus reeds in aanmerking zou moeten komen voor een vluchtelingenstatus, kan het ook worden beschouwd als een persoonlijk element van kwetsbaarheid, dat, in combinatie met het willekeurig geweld in Kaboel, aanleiding moet geven tot een subsidiaire beschermingsstatus. De Hepatitis B werd pas vastgesteld na het afsluiten van het laatste verzoek om internationale bescherming.

Het is evident dat iemand repatriëren, hoewel hij in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus, een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Minstens dient te worden vastgesteld dat een correcte medische opvolging in Kaboel niet mogelijk is, zodat dit een ernstig risico inhoudt voor de gezondheid van verzoeker.

° Naast hepatitis B, lijdt verzoeker tevens aan een ernstige depressie. Hoewel een eerdere aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard, omdat de ziekte niet in aanmerking kwam voor de specifieke ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter Vw., doet dit geen afbreuk aan de vaststellingen van de EASO hierboven, m.n. dat een mentale aandoening een ernstig risico inhoudt op het behoren van een specifiek kwetsbare groep.

° Ten derde is verzoeker Hazara (shia) van origine. Het rapport van EASO bepaalt daaromtrent het volgende:

“ This profile includes people who belong to the Hazara ethnicity. Mostly, persons of Hazara ethnicity are of Shia religion and the two profiles should be read in conjunction.

The majority of the Hazara population inhabits the Hazarajat. Hazara are also well represented in most cities, including Kabul.

The Hazara ethnicity can usually be recognised by their physical appearance.

COI summary

Since the fall of the Taliban regime, the Hazara have improved their position in society and the Afghan Constitution includes the Hazara as one of the people that comprise the nation of Afghanistan [Conflict targeting, 1.2.10.1]. There is no information of mistreatment by the State [Conflict targeting, 2.5].

Attacks by insurgent groups, in particular by ISKP, have significantly affected the Hazara population in 2018. Attacks by ISKP targeted places where Hazara/Shia gather, such as religious commemorations or political demonstrations, and sites in Hazara-dominated neighbourhoods in large cities, including Kabul and Herat. Such attacks could be related to their religion (see the profile on Shia). Among other reasons, the ISKP also reportedly targets the Hazara due to their perceived closeness and support for Iran and the fight against the Islamic State in Syria [Conflict targeting, 1.2.10.3; Security situation 2019, 1.2.2, 2.1, 2.13].

There are instances of Hazara civilians being abducted or killed while travelling along the roads. In reported incidents where Hazara road passengers were singled out and killed or abducted, other reasons could often be identified, such as non-political communal disputes or the individual being an ANSF member, having a job in the government or the NGO sector, etc., linking these incidents to other profiles [Conflict targeting, 1.2.10.2].

Risk analysis

The acts to which individuals under this profile could be exposed are of such severe nature that they would amount to persecution (e.g. killing, abduction, sectarian attacks).

Being a Hazara in itself would normally not lead to the level of risk required to establish well-founded fear of persecution. In most cases where a well-founded fear of persecution is substantiated, it would be related to circumstances falling under other profiles included in this guidance, such as the profiles on Shia, including Ismaili, Members of the security forces and pro-government militias, Government officials, including judges, prosecutors and judicial staff; and those perceived as supporting the government, etc. The individual assessment should also take into account risk-impacting circumstances, such as the area of origin and area of work (depending on the actor of persecution), profession, political activism, etc.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that persecution of this profile may be for reasons of (imputed) religion (see profile on Shia), (imputed) political opinion (e.g. links to the government, perceived support for Iran), and/or race (ethnicity). »

Hoewel de hazara-afkomst op zich door het EASO niet beschouwd wordt als een voldoende grond voor persoonlijke vrees voor vervolging, blijkt uit het voorgaande wél dat het een kwetsbare groep is, die gevisieerd wordt door ISKP, actief in Kaboel stad.

Verzoeker toont derhalve aan dat er persoonlijke elementen zijn, die hem bijzonder kwetsbaar maken bij een terugkeer naar Kaboel (Afghanistan). In combinatie met het willekeurig geweld in de stad, loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke behandeling. Een gedwongen repatriëring zou om die reden strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Tweede onderdeel

In de thans bestreden beslissing wordt hepatitis B inderdaad vermeldt, maar wordt er op geen enkele manier rekening gehouden met de ernst van deze ziekte. De gemachtigde van de minister twijfelt niet aan de aanwezigheid van de ziekte, hij stelt alleen dat verzoeker niet aantoonde dat deze medische problematiek hem zou verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker medisch onderzocht werd door een arts, alvorens tot deze – verregaande - conclusie te komen.

De gemachtigde van de minister voegt nog toe dat de medische regularisatieaanvraag op 05-02-2019 geweigerd werd, goed wetende dat deze op geen enkele manier betrekking had op hepatitis B. Minstens had de gemachtigde hiervan op de hoogte moeten zijn, nu deze informatie aanwezig is in het administratief dossier. De toenmalige aanvraag 9ter had inderdaad enkel betrekking op de psychologische problemen waarmee verzoeker kampt.

Op geen enkele manier werd de ziekte en de eventuele implicaties ervan op een terugkeer onderzocht. De gemachtigde van de minister had de raadsman van verzoeker kunnen contacteren, die hierover meer uitleg en informatie kon geven, quod non.

In de mate dat verwerende partij zou betogen dat verzoeker dan maar een nieuwe aanvraag 9ter had moeten indienen, doet dit geen afbreuk aan de manier waarop de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen: onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing is om die reden tot stand gekomen zonder de nodige zorgvuldigheid en werd foutief gemotiveerd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is prima facie ernstig.”

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. De verzoekende partij betoogt in een tweede onderdeel dat in de bestreden beslissing hepatitis B wordt vermeldt maar dat er op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de ernst van de ziekte, dat de gemachtigde niet twijfelt aan de aanwezigheid van de ziekte, doch alleen stelt dat zij niet aantoonbaar dat deze medische problematiek haar zou verhinderen terug te keren naar het land van herkomst, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij medisch werd onderzocht door een arts alvorens tot deze verregaande conclusie te komen. Daarnaast stelt zij dat op geen enkele manier de ziekte en de eventuele implicaties ervan op een terugkeer werden onderzocht, dat de gemachtigde haar raadsman had kunnen contacteren die hierover meer uitleg en informatie kon geven, doch dat hij dit niet deed.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de ziekte of de ernst hiervan betwist, doch aangeeft dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat deze medische problemen haar verhinderen te reizen of terug te keren naar haar herkomstland. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan welke gegevens, die door de verwerende partij niet gekend of niet aanvaard werden, door een medisch onderzoek door een arts hadden kunnen worden vastgesteld, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar betoog dat zij niet medisch werd onderzocht door een arts.

Ook in haar betoog in het tweede onderdeel toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan waaruit zou blijken dat de bij haar vastgestelde hepatitis B – waarvoor heden overigens geen medicamenteuze behandeling is – een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen of wat de implicaties van de ziekte op een terugkeer zijn. Zij toont geenszins *in concreto* aan dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit waardoor zij niet zou kunnen reizen, noch dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling in het land van herkomst aanwezig is. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat de ziekte en de eventuele implicaties ervan op een terugkeer niet werden onderzocht. Evenmin toont zij aan welke uitleg of informatie haar raadsman hieromtrent had kunnen geven indien de gemachtigde hem gecontacteerd had, zodat zij ook geen belang heeft bij het betoog dat de gemachtigde haar raadsman diende te contacteren.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te verwijzen naar haar uiteenzetting in het eerste onderdeel, wat overigens geenszins blijkt uit haar betoog, stelt de Raad vooreerst vast dat zij ook met het louter aangeven in het verzoekschrift dat de ziekte opvolging behoeft en dat er een mogelijkheid bestaat dat de ziekte zich verder ontwikkelt waardoor alsdan nood zou zijn aan medicatie – waarbij dient te worden vastgesteld dat dit een loutere hypothese is – geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit waardoor zij niet zou kunnen reizen, noch dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat geen adequate behandeling in het land van herkomst aanwezig is. Waar zij stelt dat er onvoldoende garanties zijn om aan te nemen dat zij in Kaboel toegang zal hebben tot de specialistische zorgen die zij nodig heeft, stelt de Raad vast dat uit de informatie van het EASO-rapport van juni 2019, waarnaar de verzoekende partij verwijst en waaruit zij citeert, geenszins blijkt dat de medische opvolging die de verzoekende partij behoeft, met name zesmaandelijks controle bij een hepatoloog, niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Afghanistan. Er is sprake van een gebrek aan fondsen, waarbij erop wordt gewezen dat ziekenhuizen, vooral buiten de steden, in het algemeen niet in staat zijn om adequate zorg en medicijnen te voorzien. Er is ook sprake van gebrek aan personeel en adequate infrastructuur. Hierbij merkt de Raad op dat uit het loutere gebrek aan fondsen, personeel en adequate infrastructuur op het eerste zicht geenszins blijkt dat er helemaal geen medische zorgen en opvolging mogelijk zijn in Afghanistan, nog minder dat de specifieke opvolging die de verzoekende partij zesmaandelijks behoeft niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn voor haar. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij afkomstig is uit Kaboel en zij aldus niet dienstig kan verwijzen naar informatie over ziekenhuizen en medische zorgen buiten de steden. Bovendien blijkt uit

de door de verzoekende partij geciteerde paragrafen van het voormelde rapport van EASO dat er in Afghanistan zowel publieke voorzieningen voor gezondheidszorg zijn als private instellingen die veel gebruikt worden doch duur zijn. De verzoekende partij toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij in Kaboel geen toegang zal hebben tot de specialistische zorgen die zij behoeft. Zij toont dan ook niet aan dat haar raadsman nog informatie had kunnen verschaffen die erop wees dat zij omwille van de bij haar vastgestelde hepatitis B verhinderd is om te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij nog stelt dat haar medische regularisatieaanvraag geweigerd werd op 5 februari 2019, goed wetende dat deze op geen enkele manier betrekking had op hepatitis B, dat minstens de verwerende partij hiervan op de hoogte had moeten zijn nu deze informatie aanwezig is in het administratief dossier, dat de toenmalige aanvraag tot medische regularisatie inderdaad enkel betrekking had op de psychologische problemen waarmee zij kampt.

De Raad wijst er vooreerst op, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, dat de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij lijdt aan hepatitis B in overweging heeft genomen, doch hierover heeft gesteld dat zij niet aantoonde dat deze medische problemen haar verhinderen te reizen of terug te keren naar haar herkomstland. Het feit dat de verwerende partij vervolgens ook wijst op de weigering van de medische regularisatieaanvraag op 5 februari 2019 doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Een dergelijke motivering wijst er enkel op dat de verwerende partij eveneens rekening heeft gehouden met de psychologische problemen van de verzoekende partij naar aanleiding waarvan zij een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend.

Met voormeld betoog toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of in strijd met artikel 3 van het EVRM zijn, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen zonder de nodige zorgvuldigheid.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij verklaart dat hepatitis B bij haar werd vastgesteld begin oktober 2019. Het standaard medisch getuigschrift dat zij voegt aan haar verzoekschrift dateert van 25 oktober 2019. Echter, uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij gebruik heeft gemaakt van de voor haar openstaande mogelijkheid om op grond van haar medische aandoening een nieuwe medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

3.2.5. In een eerste onderdeel verwijst de verzoekende partij naar de analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel stad en stelt hierbij dat hoewel er sprake is van willekeurig geweld in Kaboel stad, EASO de intensiteit ervan als onvoldoende beschouwt om op zich in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Zij stelt dat in combinatie met andere persoonlijke elementen van kwetsbaarheid een terugkeer naar Kaboel wel degelijk een reëel risico in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU kan vormen. Zij zet vervolgens haar persoonlijke elementen van kwetsbaarheid uiteen. Vooreerst wijst zij erop dat bij haar recentelijk hepatitis B werd vastgesteld, dat deze ziekte nog in volle ontwikkeling is, dat zij momenteel in de immuun tolerante fase zit en de antivirale therapie niet is geïndiceerd, dat de kans bestaat dat de ziekte zich ontwikkelt tot chronische hepatitis, dat om die reden een correcte hepatologische follow-up strikt geïndiceerd is met controle van het bloed om de zes maanden en een beeldvorming van de lever jaarlijks. Zij wijst erop dat hoewel medicamenteuze behandeling heden niet noodzakelijk is, zij kort dient opgevolgd te worden om de evolutie van de ziekte te kunnen vaststellen, dat zij reeds specialistische opvolging door een hepatoloog behoeft, dat het risico bij gebrek daaraan evident is, dat de ziekte zich verder ontwikkelt tot een chronische hepatitis B die zonder medicamenteuze opvolging evolueert naar een cirrose en HCC. Vervolgens wijst de verzoekende partij op een rapport van EASO van juni 2019 waarin een aantal specifieke profielen weerhouden worden die in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus, waaronder mensen met een ernstige medische aandoening, waarna zij de desbetreffende paragrafen uit het rapport citeert. De verzoekende partij betoogt dat er onvoldoende garanties zijn om aan te nemen dat zij in Kaboel toegang zal hebben tot de specialistische zorgen die zij behoeft, dat hoewel een dergelijk profiel reeds in aanmerking zou moeten komen voor de vluchtelingenstatus, het ook kan beschouwd worden als een persoonlijk element van kwetsbaarheid dat, in combinatie met het willekeurig geweld in Kaboel, aanleiding moet geven tot een subsidiaire beschermingsstatus, waarbij zij erop wijst dat de hepatitis B werd vastgesteld na het afsluiten van het laatste verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij vindt het evident dat iemand repatriëren, hoewel hij in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus, een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dat minstens dient te worden vastgesteld dat een correcte medische opvolging in Kaboel niet mogelijk is, zodat dit

een ernstig risico inhoudt voor haar gezondheid. Vervolgens wijst de verzoekende partij, als tweede persoonlijk element van kwetsbaarheid, op het feit dat zij aan een ernstige depressie lijdt, dat hoewel de medische regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard, dit geen afbreuk doet aan de vaststellingen van EASO, met name dat een mentale aandoening een ernstig risico inhoudt op het behoren tot een specifiek kwetsbare groep. Als derde persoonlijk element van kwetsbaarheid wijst de verzoekende partij erop dat zij van Hazara-origine is en verwijst zij naar en citeert zij uit het reeds vermelde EASO-rapport. Zij stelt dat hoewel de Hazara-afkomst door EASO op zich niet beschouwd wordt als een voldoende grond voor persoonlijke vrees voor vervolging, uit het voorgaande wel blijkt dat het een kwetsbare groep is die geïdendeerd wordt door ISKP, die actief is in Kaboel stad. De verzoekende partij concludeert dat zij derhalve persoonlijke elementen aantoont die haar bijzonder kwetsbaar maken bij een terugkeer naar Kaboel en dat in combinatie met het willekeurig geweld in de stad, zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling waardoor een gedwongen repatriëring strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

3.2.5.1. Betreffende de veiligheidssituatie in Kaboel en de aangevoerde persoonlijke elementen van kwetsbaarheid

3.2.5.1.1. De Raad stelt vast dat uit voormeld betoog blijkt dat de verzoekende partij meent dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat haar betoog grotendeels bestaat uit de redenen waarom zij deze mening is toegedaan. De Raad wijst er evenwel op dat hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij heeft niet de bevoegdheid de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

Uit de gegevens aan de Raad bekend en kenbaar gemaakt tot op het ogenblik van de terechtzitting van 17 december 2019 blijkt niet dat de verzoekende partij op grond van de door haar in haar verzoekschrift opgegeven redenen, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat iemand repatriëren hoewel zij in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus, een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Indien de verzoekende partij meent dat zij voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus dient zij hiertoe de geëigende procedure op te starten.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

3.2.5.1.2. Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De verzoekende partij betwist niet dat het willekeurig geweld in Kaboel onvoldoende is om op zich in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Zij meent echter dat omwille van het willekeurig geweld in combinatie met de persoonlijke elementen die haar kwetsbaar maken bij een terugkeer naar Kaboel, sprake is van een reëel risico op een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.2.5.1.2.1. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar Hazara-afkomst, wijst de Raad erop dat hij hierover reeds heeft geoordeeld in een beschikking van 13 juni 2019 die heeft geleid tot het arrest nr. 224 046 van 17 juli 2019. In voormelde beschikking wordt gesteld:

“Waar verzoeker onder verwijzing van een aantal rapporten aanhaalt dat de Hazara-bevolking geïdendeerd wordt in Afghanistan, benadrukt de Raad er op dat het feit tot een bepaalde groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de verzoeker wordt vervolgd. De verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. De bestreden beslissing duidt dienaan-

gaande het volgende aan: *“Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban en door ISKP omwille van uw Hazara-afkomst, moet vooreerst worden gesteld dat Hazara’s in het verleden vaak het slachtoffer zijn geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Tijdens het talibanregime was sprake van misstanden jegens de Hazara-bevolking in centraal-Afghanistan. Na de val van het talibanregime maakte de Hazara-bevolking een grote economische en politieke vooruitgang en thans lopen Hazara’s geen bijzondere risico’s meer in Afghanistan louter op basis van hun etniciteit. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden waar sjieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Bovendien blijkt uit dit rapport dat het territoriale bereik van ISKP beperkt is en dat zij enkel in bepaalde districten in het zuiden van Nangarhar gevestigd zijn en dat zij in Kaboel enkel gerichte high-profile aanvallen uitvoeren. Hoewel uit informatie dat er zich in 2018 in verschillende Afgaanse provincies verschillende incidenten voordeden waarbij de Hazara-gemeenschap werd gevisieerd, kan niet worden geconcludeerd dat de Hazara-gemeenschap in Afghanistan louter op basis van hun origine een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk zou maken. Deze conclusie wordt bevestigd in de UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 waarin wordt aangegeven dat Hazara afhankelijk van de omstandigheden in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming. U brengt in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat u als Hazara/sjiitisch ismaili een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen over de toestand in het land van herkomst en het plegen van een vrees voor vervolging, kan immers geenszins volstaan om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen.” Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.”*

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreffende de vraag of de verzoekende partij omwille van haar Hazara-origine een risico loopt in geval van terugkeer, is aldus door het Commissariaat-generaal gebeurd en door de Raad op 13 juni 2019 naar aanleiding van het vierde verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij van 8 november 2018.

Door het enkel opnieuw verwijzen naar en citeren uit algemene rapporten, en enkel opnieuw te stellen dat Hazara gevisieerd worden door ISKP, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde beoordeling niet langer actueel is en dat er heden wel degelijk redenen zijn om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer omwille van haar Hazara-origine een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.2.5.1.2.2. Waar de verzoekende partij verwijst naar een rapport van EASO van juni 2019 waarin een aantal specifieke profielen weerhouden worden die in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus, waaronder mensen met een ernstige medische aandoening, gaat zij er aan voorbij dat in de door haar geciteerde paragrafen gesteld wordt dat niet alle individuen onder dit profiel het vereiste niveau van risico om een gegronde vrees voor vervolging vast te kunnen stellen bereiken. De verzoekende partij

toont geenszins *in concreto* aan dat er in haar geval, omwille van de bij haar vastgestelde aandoening hepatitis B en de door haar aangevoerde ernstige depressie, sprake is van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Zij stelt niet, laat staan dat zij *in concreto* aantoont, dat haar intentioneel zorgen zullen onthouden worden, noch dat zij onderhevig zal zijn, omwille van de aandoening en psychologische problemen, aan discriminatie of slechte behandeling door de gemeenschap of familie.

De verzoekende partij stelt nog dat een dergelijk profiel ook kan worden beschouwd als een persoonlijk element van kwetsbaarheid dat, in combinatie met het willekeurig geweld in Kaboel, aanleiding moet geven tot een subsidiaire beschermingsstatus, doch beperkt zich tot een loutere bewering die zij geenszins aantoont. Zij toont geenszins aan dat het profiel van een persoon met vastgestelde hepatitis B en/of een ernstige depressie een profiel is dat in Kaboel een hoger risico loopt op ernstige schade of dat dergelijke personen gevisieerd worden door het geweld of dat het geweld gevolgen heeft voor hun specifieke situatie.

De verzoekende partij toont niet aan dat gelet op haar persoonlijke situatie, *in casu* de vastgestelde aandoening hepatitis B en een ernstige depressie, zij in Kaboel een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.2.5.2. Betreffende de medische situatie van de verzoekende partij

De verzoekende partij voert een uiteenzetting betreffende de bij haar vastgestelde aandoening hepatitis B en stelt dat er onvoldoende garanties zijn om aan te nemen dat zij in Kaboel toegang zal hebben tot de specialistische zorgen die zij behoeft. Zij meent dat dient te worden vastgesteld dat een correcte medische opvolging in Kaboel niet mogelijk is, zodat dit een ernstig risico inhoudt voor haar gezondheid.

De Raad herhaalt dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.

Bovendien wijst de Raad erop dat het EHRM reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "*uitzonderlijke gevallen*" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "*andere zeer uitzonderlijke gevallen*", zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: "*de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting*". Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.) *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan.

De Raad herhaalt dat met het louter aangeven in het verzoekschrift dat de ziekte opvolging behoeft en dat er een mogelijkheid bestaat dat de ziekte zich verder ontwikkelt waardoor alsdan nood zou zijn aan medicatie – waarbij dient vastgesteld worden dat dit een loutere hypothese is – de verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of

de fysieke integriteit waardoor zij niet zou kunnen reizen, noch dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat geen adequate behandeling in het land van herkomst aanwezig is. Waar zij stelt dat er onvoldoende garanties zijn om aan te nemen dat zij in Kaboel toegang zal hebben tot de specialistische zorgen die zij nodig heeft, stelt de Raad vast dat uit de informatie van het EASO-rapport van juni 2019, waarnaar de verzoekende partij verwijst en uit citeert, geenszins blijkt dat de medische opvolging die de verzoekende partij behoeft, met name zesmaandelijks controle bij een hepatoloog, niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Afghanistan. Er is sprake van gebrek aan fondsen, waarbij erop gewezen wordt dat ziekenhuizen, vooral buiten de steden, in het algemeen niet in staat zijn om adequate zorg en medicijnen te voorzien. Er is ook sprake van een gebrek aan personeel en adequate infrastructuur. Hierbij merkt de Raad op dat uit het loutere gebrek aan fondsen, personeel en adequate infrastructuur op het eerste zicht geenszins blijkt dat er helemaal geen medische zorgen en opvolging mogelijk zijn in Afghanistan, nog minder dat de specifieke opvolging die de verzoekende partij zesmaandelijks behoeft niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn voor haar. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij afkomstig is uit Kaboel en zij aldus niet dienstig kan verwijzen naar informatie over ziekenhuizen en medische zorgen buiten de steden. Bovendien blijkt uit de door de verzoekende partij geciteerde paragrafen van het voormelde rapport van EASO dat er in Afghanistan zowel publieke voorzieningen voor gezondheidszorg zijn als private instellingen die veel gebruikt worden doch duur zijn. De verzoekende partij toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij in Kaboel geen toegang zal hebben tot de specialistische zorgen die zij behoeft, noch dat een correcte medische opvolging in Kaboel niet mogelijk is.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat een terugkeer omwille van de bij haar vastgestelde aandoening hepatitis B een ernstig risico in de zin van artikel 3 van het EVRM inhoudt voor haar gezondheid.

3.2.6. Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij de schending van de door haar in haar middel aangehaalde bepalingen en beginselen *prima facie* niet aan.

3.2.7. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER